

трибуна

АРСЕНАЛ

Приемник на в. "Заводска трибуна"
Издание на "Арсенал" АД

на стр. 2

Ветерани:
Началникът Кърджилов

9 януари 2015 г. • година IV • брой 96

Акценти

САНИРАТ БЕЗПЛАТНО ВСИЧКИ ПАНЕЛКИ

Държавната програма тръгва от това лято с гаранция от 1 млрд. лв. Ще спечелят обаче най-чевръстите.

Готов е планът, по който държавата ще започне безплатно санране на панелни и стоманобетонни сгради от лятото на 2015 година. Това става ясно от сайта на НСОРБ и на МПРБ. Под данни на Регионалното министерство, в страната има 70 259 сгради, които са панелни и стоманобетонни. В тези сгради жилищата са общо 1 млн. 123 хиляди, като 98% от тях са в 28-те големи града. За целта държавата, в лицето на Министерство на финансите, трябва

да осигури в новия републикански бюджет 1 млрд. лв. държавна гаранция за създаване на Фонд за санране на жилищните сгради.

Самият процес има 4-ма участници, всеки със съответни ангажименти и срокове.

Първо, Министерството на финансите ще предостави държавна гаранция от 1 млрд лв. на Българската банка за развитие.

Продължава на стр. 6

СЛАДЪК ЖЕСТ ЗА ВСЕКИ АРСЕНАЛЕЦ

484 торти ще пригответ до края на месец януари работещите в Столовото хранене на „Арсенал“ като специален дар за всеки януарски арсеналски рожденник. Сладкият жест към рожденияците на фирмата е специален дар от ръководството, за който изпълнителният директор Николай Ибушев обяви още по време на празника на „Арсенал“ през октомври. Идеята се роди, след като стана ясно, че създадените с майсторство, желание и любов сладки арсеналски „юбилейки“ се превърнаха в своеобразен хит, както за работещите в „Арсенал“, така и за гостите на фирмата.

Тортите, пригответи от майсторите - сладкари на „Арсенал“ под ръководството на Йонка Велчева, са с логото на „Арсенал“ АД и са два вида: в червено и в сиво-синьо, съответно за дамската и мъжката част рожденияци.

Продължава на стр. 4

Честитка!

За личен празник, днес на 9-ти януари, с торта и не само, за берекет и успехи да почернят видните 8 арсеналски рожденияци:

Величка Петрова - контрольор по качеството в Завод 0, цех 169

Петко Дайков - контрольор по качеството в завод 0, цех 650

Станчо Комитов - фрезист в завод 1, цех 242

Тончо Белов - началник смяна в завод 2, цех 190

Зоя Тодорова - МОПЕ- завод 4, цех 120
Стефан Митралев - МОПЕ- завод 4, цех 150
Иван Панчев - технолог в завод 5, цех 180
Пеньо Ачков - настройчик в завод 5, цех 510

Ръководството на „Арсенал“ АД им благодарят за усилията, старанието, всеотдайността в съвестната работа, с която допринасят за доброто име на фирмата, като им пожелава здраве, радост в семействата, успехи и още много споделени съвместни години.

Честит рожден ден!

В БРОЯ ЧЕТЕТЕ:

на стр. 3-7

Кметът
Галина Стоянова:
Истината идва
въпреки нас

на стр. 5

Арсеналска гордост:
Инженер Николай Николов

ШАНС ЗА РАБОТА В

ЕКСПЕРТ ТЪРГОВИЯ - ВНОС

Описание и Изисквания:

Описание на длъжността:

- Отговаря за външни доставки на материалите, осигуряващи производствения процес на фирмата;
- Извършва цялостно всяка доставка на материала от заявяването му до заприходждане в складовото стопанство;
- Координира доставките на материали с оглед срока на производство;
- Следи за спазване на количествените и качествените показатели на сировините и материали и извършва рекламиации при отклонения от установените стандарти;
- Съставя необходимите документи за издаване на разрешения за внос на специална продукция;
- Прави проучване на пазара с цел използване на най-благоприятните ценови равнища за закупуваните стоково-материални ценности.

Изисквания към кандидатите:

- Висше образование (икономически, технически, др. профил)
- Отлично владеене на английски език (устна и писмена комуникация);
- Владеене на втори език е предимство;
- Умение за работа с компютър (Word, Excel, Internet);
- Лични качества: инициативност, комуникативност, отговорност и умение за работа в екип.

Фирмата предлага добро възнаграждение, кариерно развитие и социални придобивки.

За контакти и информация:
тел: 0431/ 63133, 0431/ 57747

Запитвания, CV и молби за работа
можат да се изпращат на
email: kadri@arsenal-bg.com

Издателски съвет: Николай Ибушев, Янко Запрянов,
Цветан Шиков, Добрин Драгнев.

Редакция: Деляна Бобева - гл. редактор, Диана Нейчева, Мария Ращкова,
Първолета Петкова, Мария Пискова, Миран Маденджиян, Венко Юнаков.
Със съдействието на КНСБ и КТ "Подкрепа" в "Арсенал" АД.

Ветеранът на началник-цеховете Кърджилов:

ЗА ЖИВОТА - С ЛЮБОВ

Като хиляди други, Димитър, крдом от Николаевското Елхово, идва в „Арсенал“ заради работата, която заводът пред-

тересна работа, свързана с патентното дело и продажбите на фирмата. Няма как Димитър и Мария да не ми-

и специалното производство, тогава работят около 170 души. Цехът си има и свои конструктори. „Всички ви-

ние, е завидна за днешните стандарти на родното образование. Средните професионални кадри преди три-четири десетилетия идват така добре подгответи от машиностроителните училища, каквото тогава в Казанък са общо три, че за 4-5 месеца навлизат изцяло в производството и на тях може абсолютно да се разчита, потвърждава и Кърджилов, проследил развитието на стотици работници. Справянето му с навлизането в живота и професията, очевидно, е по всички направления. Справил се е не само в цеха, но и в устройване бъдещето на децата си, очевидно - подгответи в семейството за предизвикателствата, които да минават с упоритост и разум, което е сигурният път към успеха.

ки ден на майка и татко. Така, по свой начин, момчето, което шефът на 110/Завод 6 навремето води в „Арсенал“ та да види къде работи татко, наистина е успяло да намери себе си в добрите на природо-техническите науки. Да се намери успешно.

И ако Николай Кърджилов, защото рядко се връща в Казанък, тук продължават да бъркат с братовчеда - единоменник, който обаче е пътуващ по корабите музикант, то дъщерята Антония е повече от добре позната в родния град. Тони също тръгва по пътя си от „Арсенал“. Преди да попитам за нея, нямам и представа, че ще стане дума за едно от най-ярките присъствия в листата на „Експерти за Казанък“, където Антония Славова е един от кандидат-съветници през 2011-та. Като се вглеждам в Димитър обаче, откривам категорична прилика. И във визията - стройна и бойка, и в увереността, която погледът изльчва. Някогашната преводачка от немски и после – технолог в „Арсенал“, днес със съпруга си, с когото някога заедно завършват висше в Русе, се развива в бизнеса на транспортните услуги. И в превода, разбира се.

Фамилията Кърджилови вече е пръсната навсякъде, усмихва се Димитър. И у нас, и по света. Имат даже някаква далечна връзка с филмовата и театрална звезда Радина Кърджилова... С деца и внуци животът е истински, потвърждава и още един житейски път с арсеналско начало. Истински. И е още по-щастлив, когато децата са здрави и успешни. Намирам това щастие у всичко, което Димитър Кърджилов носи у себе си. То върви ръка за ръка с малките радости от Коледното празненство в Пенсионерския клуб - „добре организирано и подгответо“, с радостта от хилядите произведени за „Арсенал“ и други предприятия режещи инструменти, с постиженятията в направеното с колегите – машиностроители за

лага в годините, когато такава трудно се намира. Имало такъв проблем, даже в годините на „народната власт“. Казанъшкият Механотехникум, казармата, Законът за стабилизацията на работната сила..., Николаевският завод за електропорцелан... Така до 1958-ма, когато младият машиностроител идва в „Арсенал“. За да открие, че тук именно е неговото място. „Никъде няма лесно, навсякъде е напрежение“. Това е урокът, научен рано от Кърджилов. Урок, абсолютно полезен като знание и за днешните времена. Днешните времена за него са пенсионерски и това той признава, че е нещо като предимство, защото в пенсионерския живот, за разлика от много хора в „третата възраст“, семейството на Димитър и Мария намира спокойствие. Двамата са щастливи, защото са двамата и защото имат късмета и децата да помагат. „За сам пенсионер е трудно“, казва Кърджилов. У тях обаче няма самота. Часовете се запълват не просто от щъкането по домашните задачи, а и с други нещата, които носят радост. Димитър, живял на „педали“ с отговорността на цеха цели 32 години, си намира и днес работа всеки ден. Градинката пред блока недалеч от Дома на културата е негова грижа. „1001 стоки“ има там, шегува се човекът, който още с пукването на пролетта вади мотичките и разсада – и така до есента. От марулите, до доматите... Заниманието, удоволствието от работата и осмислянето на часовете, а не просто нуждата от прехрана, водят Димитър всеки ден в спретнатата зеленчукова градинка, изненадваща преминаваща с необичайно-то си място в междублоковото пространство. Градският Клуб на пенсионера е другото, което той обича. Там намира приятели и теми, с които времето в клуба го отдалечава от скуката. Всъщност, скуча в пенсионерския живот на Кърджилов изобщо няма. Всяка вечер той задължително „влиза в час“ със събитията у нас и по света с вестник в ръка. Щерката не пропуска ден, за да му донесе чакания вестник. Навикът да чете пресата, „вечния“ шеф на 110/Завод 6 поддържа и с „Трибуна Арсенал“. Четенето на арсеналския вестник в семейството е вече част от дневния ред на дома.

Мария е оставила всичко от себе си като част от професионалния екип на Отдела за международно сътрудничество, ин-

леят за онова, което става във фирмата, където и двамата десетилетия работят.

Работата е на пълни обороти

Без никакъв намек за оплакване Кърджилов си спомня: „Големи дертове. Много зорове!“ Казва го усмихнат. „Много изделия, а всеки ден „валяха“ графици... Усвояването на новите режещи инструменти, от разчитането на документацията до вкарването на склад на фрезовите глави, стругарските ножове, рай-

дове хиляди инструменти са минали през мен“, казва Димитър Кърджилов, но особено им се „опънал“ комплектът за БТР-а на Червен бряг. Усвояването продължило близо 2 години: „Много дертове ни създаваше...“. Сериозни проблеми имало и с дорниците на новата тогава машина за коване на цевите. Кърджилов обаче припомня всеобщата възхита от това ново за времето си оборудване, благодарение на което производителността на труда се вдига рязко: това, което преди се прави за месец, сега става за ден... Изобщо, още тогава в „Арсенал“ строго се придръжат към правилата на про-

Кърджилов се радва на успехите на щерката и сина

Има защо. Фамилията Кърджилов е вече знак в професионалните научни среди в сферата, където работи синът му Николай. „Търсят го много“, казва бащата за сина си, който след аспирантура в Мюнхен работи в престижен научен институт в Германия. Негови лични открития за

Димитър Кърджилов със своите най-близки хора на 80-годишния си юбилей

бери, протяжки и прочие... върви успоредно: навлизането на новото не бива да пречи на регулярните доставки на инструменти по заводите на „Арсенал“. Обемните показатели са толкова важни, колкото и усвояването. Кърджилов признава, че не е било лесно. Огромната част от документацията идвали от СССР. В цеха си имало собствени технологии, които я правят пригодна за разпределението на операциите по работни места и хора. В цеха, където се правят всички режещи инструменти за нуждите на арсеналското гражданско машиностроение

изводителността на труда. Простите правила, които днес сякаш се пренебрегват от коментаторите в публичното пространство, са в основата на величините на трудовите възнаграждения. Работил във времето, когато работникът взима повече от началника си, днес Кърджилов не може да се похвали с висока пенсия, но далеч от какъвто и да е популизъм, той разумно подчертава: „Няма как работната заплата да изпреварва растежа на производителността на труда“.

С което ми напомня за сегашния път, че подготовката на кадрите от нова време, дори на средните нива на управле-

тиризмерността на магнитното поле и неговото приложение в здравеопазването, научни разработки с практическо приложение са обект на фирмени интерес от страна на бизнеса в много държави. „Търсят го и пътува по целия свят“, радва се бащата на развитие на някогашния ученик на физика Теодоси Теодосиев от казанъшката Математическа гимназия. Радостта е голяма, не само заради постигнатата от сина професионална реализация и отлично житейско устройване. Радостта се увеличава от поддържането на здравата връзка с дома, на която Николай очевидно държи, щом се обажда почти все-

две и половина години в Либия, където полагат началото на специфично производство, с радостта от поникващите марулки пред блока, с прочитането на дневния вестник, с връхлитящите от страниците на „Трибуна Арсенал“ спомени... Откривам това щастие и в пожеланията, които Кърджилов, като истински достолепен кавалер, ми казва в края на срещата ни между Рождественските и Новогодишните празници. Откривам истинското щастие през неговите очи, където свети Любовта, страстта за живот.

Диана Рамналиева

Галина Стоянова - Кмет на община Казанлък:

ИСТИНАТА ИДВА ВЪПРЕКИ НАС

Устремът на този град трябва да продължи

Това е 4-то то ми интервю с нея. Някак, без да сме се договаряли предварително, в края на всеки декември те се превърнаха в традиция. Верни на женския ни инстинкт в края на годината да слагаме чертата: без превземки, без клишета, директно и откровено, смело, понякога дори безразсъдно.

За враговете и за онези, които четат по обратен ред отвъд редовете. Пробягвайки в архива на тези „годишни“ разговори, се оказа, че са нещо повече от равносметки, обещания, планове, изводи. След поредното си дадох сметка, че те всъщност са вид портрети: на едно време, на едни ценности, един град, на неговите хора, на един кмет. С всичките им малки или големи крачки и препънки във вървежа им напред. При това заедно. Не винаги убедително, не винаги спорно и синхронно, но винаги искрено. Факт, сам по себе си уважителен и достоен.

От „искам да ми вярват“ през „изгубих вярата си в справедливостта“ до „истината е най-удовлетворителното нещо, заради което си струват усилията“ и че „няма нищо грешно в признанието“, се изтърколиха 2/3 от мандата на жената, която остава в историята на Казанлък като първата жена-кмет на града и на община.

Имаше някакво намигане и на съдбата, че именно в годината, в която навърши онзи толкова знаменателен за всеки един човешки живот юбилей, тя и екипът й имаха най-трудната и тежка година от мандата. В която трябваше да доказват, в това число и на самите себе си, че чудесата стават, но само вяра и надежда не са достатъчни. Че чудесата се случват от хората, при това с много усилия и труд.

В края на една изключително трудна и тежка година, вместо уморен от битки и омерзен от изиспалата се помия и злоба човек, разговорът бе с изключително позитивен и оптимистичен, амбициран човек. С жена, която знае какво иска, обича това, което иска и тези, за които го прави и знае как да намери съмишленици, за да го постигне.

Затова и започнахме оттам, където свършихме преди година.

Сложихте ли пепел на това, че справедливостта в България е мъчно нещо или дойде времето за морална разплата и тя Ви стига?

- Не съм възвърнала вярата си в справедливостта. И то не затова, че не вярвам в Божията справедливост. По-скоро не вярвам в справедливостта, която трябва да въздадат институциите. Тази справедливост за мен е безвъзвратно загубена. Или, ако трябва да получиш някаква справедливост оттам, трябва да я пластиши много скъпо. Затова хората се обезсърчават да търсят справедливост или изобщо не желаят да я получат, ако трябва да платят скъпо.

Тогава откъде черпите сили за упорството да продължавате да търсите истината, да убеждавате хората в нея, да търсите факти, които да дадат яснота какво всъщност се е случило, след като институциите не могат или отказват да я дават?

- Именно защото съм длъжна да я търся, справедливостта е и необходимостта да я търся и да я искам. Но мисля, че в търсенията на справедливостта всеки един човек получава истината и отговорите си за нея. Дори когато институциите пледират за невинност, хората могат да си дадат отговор чия е виновността, че не е пълна или че е спорна. А когато институциите обвиняват, че има нещо, което е подозрително, неистинно в дадено твърдение, мисля, че хората четат и разчитат посланията много по-вярно, отколкото институциите ги въздават като справедливост. Затова върсено на справедливостта всеки може да разчете истината.

В този смисъл имате ли усещането, че хората Ви вярват?

- Точно в този смисъл имам усещането, че хората ми вярват. Защото и те самите знаят, че аз съм една от тях и че това, че съм кмет не ме прави повече от тях сигурна, че ще получа справедливост. Напротив: заедно с тях, те виждат, че се боря по един и същи начин. И толкова, колкото справедливост ги застига тях, толкова и мен. Нито повече, нито по-малко.

Уморителна, поучителна, удовлетворителна или амбицираща бе за Вас 2014 година?

- В никакъв случай уморителна. По-скоро амбицираща, но и много засилваща се година. В една инерция, която в края на годината бе моментът, в който трябваше да се отскочи, а не можахме. И се прехвърлихме в следващата година. Може би всичко оно-

са номер 1 за мен. А в кметски план, най-голямата ми поука е, че не трябва човек, пък било и облечен в някаква власт, да залага само на вярата и надеждата. Трябва да работи много, за да постигне целите, които си е определил за постижими. В смисъл такъв, че надеждата, че нещата ще се случат, трябва винаги да бъде подгответа с много големи усилия. В нашата държава особено нищо не

важа проблемите?

- Ако е така, че съм много щастлива. Защото никой не ни е длъжен да знае колко ни е трудно или ние непрекъснато да обясняваме което е трудно. Защото, ако аз трябва да знам на всеки един човек в този град и община колко му е трудно да живее и какво му е струвала тази година, аз не бих могла да побера всичко това, не бих могла

участвам във война. За мен предишните години, тази която измина, надявам се и новата, са години, в които имам поставени цели и, ако постигнато им е вид битка или война, може би - да. Но мисля, че времето и мандатът показват, че не водя с никого битка, нито съм във война. Напротив - смятам, че всеки, който е започнал битка или война с мен, се е убедил, че няма накъде да го заведе, защото няма с кого да се сражава. Аз не съм противник никому и никого не определям като мой противник.

Имате ли тогава обяснение защо другите воюват с Вас? Има такива кръгове, среди, отделни хора...

- Да, имам обяснение. Виждам такива желания и такива стремежи и обяснението ми е само едно: когато се замислих кой са тези хора разбрах, че те са лично неудовлетворени или по-скоро не са толкова щастливи, колкото останали. Разбрах, че те водят своята битка и война със себе си. Тази война им носи удовлетворение и ги прави щастливи, осмисля живота им. Аз не мисля, че мога да водя такива войни. Само нещастни хора могат да водят такива войни. Това са войните със себе си.

В този смисъл повече или по-малко станахме враговете Ви тази година? И успявате ли да ги държите близо до Вас?

- Много се плаша от този въпрос, защото съвсем искрено и съвсем откровено мисля, че нямам врагове, а приятелите ми стават все повече. И то хора, които са много важни за града. Хора, които имат много голям потенциал да бъдат на моето място, да бъдат нещо повече от мен, да бъдат нещо повече изобщо извън града ни. Хора, които са сериозни, мислещи, с много високи цели и с голямо желание, амбиция и смиреност обаче ги постигат, са мои съмишленици и приятели. И това е, което по някакъв начин хем е радостно, хем е малко плашещо.

... Защото ...

- Защото във всеки един момент се съзимерваш с много висока летва и високо ниво.

Продължава на стр. 7

ва, което се очаква да е уморително, за мен е зареждащо и подготвящо за нещо много по-голямо и по-важно, което трябва да стане. Поучителна - да, в много отношения: и по линия на справедливостта получих много поуки - житейски и професионални. Удовлетворителна - да. Защото страховете на нечии противници не се събърнаха. И затова, че добрите сили и позитивизъм са повеен от негативизъм. Амбицираща за следващата година с много голяма сила, защото колкото и трудности да решиме през тази година, хоризонтите за 2015 година са много добри и много обещаващи.

Коя е най-голямата Ви поука за тази година?

- Много голяма поука за мен през изминалата година в житейски план е това, че трябва да положа много повече усилия, за да докажа на хората, които обичам, че

се получава даром. Така е и в кметската работа. Затова не трябва да се чака, че някой, който работи добре или е успешен, ще бъде забелязан. Трябва да се търси, всичко трябва да се търси. На всяка цена.

Тоест, чудеса стават, но трябва сами да си ги случим?

- Да.

Годината, която си отиде, беше много трудна за общината, за Вас и екипа Ви: изникваха всевъзможни проблеми, „шамаросването“ бе от различни страни, но погледнато отстрани, това някак не се забелязваше, не се усещаше от хората напрежението, в което работите. Някак усещането бе по-скоро, че всичко се решава с някаква лекота, без особени сътресения, видими за гражданите. Каква е цената на тази привидна лекота, с която се „отигра-

да го преживея. Затова и не е нужно хората да знаят колко на нас ни е трудно, на мен колко ми е трудно като кмет. Всеки трябва да се справя с трудностите. Ако съм искала те да бъдат по-малки, по-решиими, по - леки, не трябваше да ставам кмет. Така че това са трудностите, които съм си избрали или които са ме застигнали, защото е трябвало да се справя с тях. Но в никакъв случай не ми тежат. Само по някога се ядосвам, че можеше всички наследени трудности да ги превърнем в много големи позитиви за този град, но вероятно ще му трябва още малко време, за да навакса миналото.

Спечелихте ли битките, които се налагаше да водите през изминалата година или целта е войната?

- Учудващо е, ако някой си мисли, че аз водя битка или

Продължение от стр. 1

СЛАДЪК ЖЕСТ...

Сладките лакомства са сметанови, като са достатъчни за почерпка на най-близките хора. Освен за получаващите, радостта от удоволствието по приготвянето е двойно по-голяма, както и вълнението за самите майстори, които по този начин се чувстват още по-пълноценни и уважавани в работата си, категорична е тяхната началница.

Всеки от празнуващите рожден ден арсеналец ще си получава тортата – подарък в деня на рождениято си, веднага след като приключи работа. За целта е създадена и специална организация. Тортите се получават в централния стол.

Още в първия работен ден за тази година – 5-ти януари работещите в Столово хранение имаха своеобразен рекорд – изпит, тъй като трябваше да пригответ общо 96 торти, колкото са арсеналските рожденици за първите 6 дни на януари. До края на месеца те са общо 484 души.

Според Пенко Тотов, началник „Личен състав“ на фирмата, средно по около 500 души всеки месец имат рожден ден, което ще рече, че средно дневно майстор- сладкарите на „Арсенал“ ще пригответ по 23 торти.

Това от своя страна пък означава, че всеки един ден на практика ще е малък фирмени празник.

Нешо такова се заформи в „Арсенал“ само преди броени дни, когато Ивановден бе отбелязан от 308 арсеналски именници, а Йордановден от 43-ма. Нешо подобно предстои през следващата седмица, когато Антоновден и Атанасовден в „Арсенал“ ще празнуват общо 121 души. Донките и Антоновците са 76, а Атанасовците и Наските общо 45.

Само днес, 9-ти януари, свой личен празник отбелязват 8 души, 6-ма мъже и 2 жени. Техните фирмени торти вече ги чакат.

Деляна Бобева

ВАЖНО Е ДА ЗНАЕТЕ

ПЛАТЕНИЯТ ОТПУСК ОТ 2014 Г. ВАЖИ ДО КРАЯ НА 2016 Г.

Това право е разписано в закон, въпреки че според Кодекса на труда отпусът трябва да се взема в годината, за която се полага. Въпреки това законът дава право на работещите да ползват стари дни от платения полагащ им се отпуск, но не по-късно от две години след края на годината, за която са се полагали. Например, можете да вземете неизползваните си почивни дни от 2014 г. до 31 декември 2016 г. Това правило не важи за невзетите дни, които са отпреди 2009 г.

Целият стар отпуск може да се използва до изтичане на давността, дори и дните да не са прехвърлени по законовия ред за следващата година. Важно е да знаете също, че причината, поради която са останали неизползвани, няма значение. Затова работодателят е длъжен да има списък за всички непогасени по давност дни отпуск, а не само за отложените по законовия ред, са категорични от Инспекцията по труда.

При прекратяване на трудовия договор работодателят трябва да плати обезщетение за целия неизползван платен годишен отпуск, непогасен по давност. Това важи и за дните, които не са прехвърлени по предвидения от закона ред.

На 31-ви декември изтече срокът, в който трябваше да се изготви график от фирмите за ползването на платения годишен отпуск през настоящата 2015 г. В списъка задължително се включват основните и допълнителните почивни дни. Този график се допълва през годината за служители, които са отсъствали от работа при съставянето му или са постъпили във фирмата след това.

„Трибуна Арсенал“

Трудово-правен консултант:

ЩЕ ОТКУПУВАМЕ СТАЖ ЗА ПЕНСИОНИРАНЕ БЕЗСРОЧНО

Засега продават до 5 години, един месец струва 74,74 лева, година осигурителен стаж за пенсия е 1570 лв.

вията за пенсиониране.

Закупеният стаж може да се ползва само при пенсиониране, не и при други осигурителни случаи

Недостигащ осигурителен стаж за придобиване право на пенсия може да се закупи дори, ако кандидат-пенсионерът живее в чужбина. За това обаче е необходимо държавата, в която се намира, да има склучен международен договор в областта на социалното осигуряване с България. Размерът на вносната е определен в Кодекса за социално осигуряване и е 74,74 лв. месечно. Сума на искания платен стаж се плаща накуп. Удостоверението за „закупен недостигащ стаж“ се издава от Териториалното поделение на НОИ въз основа на документа за внесените осигурителни вноски. Статистиката на НОИ показва, че хората закупуват средно по 21-22 месеца /година-две/ недостигащ стаж, което им излиза около 1570 лв.

Парите за откупуване на образование се плащат накуп

В единния случай висшисти

те и полувисшистите могат да откупят времето, през което са се обучавали или част от него, когато поискат. Но няма опция за разсрочено плащане – парите се дават накуп и веднага. И ако са презписвали, не могат да платят за повече години от срока на обучение, предвиден по учебния план за завършената специалност.

Купеният стаж се ползва само при пенсиониране и не се зачита при изчисляване на обезщетението

Предимството на висшистите и полувисшистите е, че като „напазаруват“ стаж по-рано, могат да спечелят от последващо посъпъване на тази услуга.

Изученото в университетите време се установява с удостоверение, което може да се вземе от НОИ. Прави се въз основа на диплома за завършено висше или полувисше образование, документ за внесените осигурителни вноски и документ, удостовиращ срока на обучението.

Не може да се пазарува стаж от I и II категория

Времето, за което са внесени осигурителни вноски за недостигащ осигурителен

Обява

Поради увеличаване обема на работа „Арсенал“ АД набира работници за дългосрочен ангажимент на трудов договор за следните професии:

- монтажник изделия от метал /боеприпаси/;
- оператор на преса метал;
- шлосер;
- стругар;
- фрезист;
- шлайфист;
- оператор на металорежещи машини с ЦПУ;
- настройчик;
- окачествител;
- инструменталчик;
- леяр;
- други.

Осигурен е безплатен транспорт за работещите в Завод 4 – площадка Мъглиж от населените места в района: Казанлък, Овоцник, Черганово, Крън, Енина, Дунавци, Копринка и Мъглиж.

Работата може да бъде и на сменен режим.

За позициите могат да кандидатстват и пенсионери с опит и стаж в „Арсенал“.

Всички кандидати за обявените позиции трябва да имат образователен ценз: завършено средно образование или допълнително придобита професионална квалификация и трудов стаж.

За получаване и подаване на документи за работа и за входящо интервю – в „Приемна“, офис №4, на 50 м. южно от централния портал на „Арсенал“ АД (всеки работен ден от 14.00 до 15:00 часа) или по електронен път

Email: kadri@arsenal-bg.com

www.arsenal.bg

Пакет документи може да се получи и от гише „Пропуски“, централен портал (всеки работен ден от 08.00 до 16.30 часа).

**За контакти и информация:
тел: 0431/63133, 0431/57747**

Уточнение:

В предния брой 95 на „Трибуна Арсенал“ е допусната грешка в изписването на e-mail на отдел „Кадри“ в „Арсенал“. Правилният e-mail е kadri@arsenal-bg.com. Редакцията се извинява за допуснатата грешка.

Поздрав

Най-добри благопожелания за здраве, успехи и все същата всеотдайност към марката „Арсенал“ похелава дългогодишният директор на фирмата, бивш министър на промишлеността в Народна Република България и народен представител до 1990 година инж. Тончо Чакъров.

Пожеланията си той отправи в навечерието на коледно-новогодишните празници чрез страниците на вестник „Трибуна Арсенал“ до Борда на директорите на фирмата и лично до изпълнителния директор Николай Ибушев, до всички служители и работници във фирмата, към която инж. Чакъров пази изключително добри чувства и симпатии.

Той е и един от най-ревностните и редовни читатели на вестник „Трибуна Арсенал“, който той получава редовно от ръководството на фирмата.

Инж. Тончо Чакъров е име-емблема за оръжейницата, оставил сериозна дира и принос в нейното развитие, с достойно и специално място в историята на българската индустрия от 50-те години до края на миналия век.

„Трибуна Арсенал“ ще отдели на своите страници през тази година специално място за среща с този изключителен българин, който е и един от почетните граждани на Казанлък през 80-те години на миналия век.

стаж, се зачита само във връзка с придобиване право на лична пенсия по общия ред. От това следва, че не могат да си купуват недостигащ стаж хора, които искат да ползват ранно пенсиониране при труд от I и II категория.

Продължава на стр. 6

Инженер Николов:

АЛЕЯТА Е ЗНАК ЗА РАБОТА В ЕКИП

„Арсенал“ е фирма! И това си личи още от портала.“, казва Николов, за когото Казанлък не е роден град, и тук той продължава да живее на квартира. С това той изненадва всеки предубе-

ра на Базата за развитие и внедряване – Симо Цонков, сопотският инженер първо работи в арсеналския Комплекс 2. За хора като Николов, отбиращи от сложните взироопасни технологии,

„Арсенал“ и новите поръчки, станали факт през 2014-та, коментира ръководителят на технолозите-боеприпасици, но пояснява: мераклии за тази работа – много, но за да успееш, са нужни

листи. „Има млади хора. Идват, въвеждаме ги в работата, имат ли желание да се учат, имат и бъдеще. Познаваме такива, идват при нас на стаж, ще станат от тях специалисти...“, опти-

– същото, като интересите в живота му. У дома си дори пази книжница с датировка от 1860-та година. Особено цени колекционерското си издание на Димитър Страмширов от около 1900-та,

Николай Николов е от онези специалисти във военното производство, които – трупали знания и опит в годините, са богатство за всяка фирма, ползваща тяхната висока квалификация. За себе си обаче той говори с мярка. И никак не му се иска и тук, във вестника, да говорим за него високоларно. Което е още един знак, че ръководителят на технологичния отдел „Боеприпаси“ – Завод 0, Техническа дирекция, е „камък, който тежи на мястото си“. Присъствието му в тазгодишната арсеналска Алея на славата за всеки, работил с него, е абсолютно закономерно. За него самия това е професионална радост от признанието на работата му във фирма, която той, не крие, че не просто харесва, а където работи с огромно удоволствие, защото: „Арсенал“ има ясни цели, ясни задачи – не само като пожелание, а и като ресурс, така че това, което е замислено, да стане, да се случи“. Впечатляващото присъствие на „Арсенал“ на световните пазари вече толкова години инж. Николов обяснява именно с огромния капацитет от материална база и квалифицирани кадри, които правят успехите реално възможни. Думите му са подплътни не само с познанието на организацията на дейността отвътре, което дава ежедневната му работа тук, но и с личните наблюдения от представянето на казанлъшката оръжейна фирма по международните изложения. „Впечатляващо е присъствието на „Арсенал“ на международните панаири“, казва инж. Николай Николов. И може да му се вярва, защото специалистът по боеприпасите има опит и в други предприятия от кръга на някогашния свръхмощен български военно-промишлен комплекс. Инженерът трупа много години във ВМЗ – Сопот, където изкачва стълбицата на кариерното развитие до зам.

– директор по сигурността. Лично е работил с легендата на родното военно производство – генерал Георги Ямаков. Репрезентиран е дълбоко от неговата професионална подготовка, от мощта и размаха на неговата работа, от широтата на възгледите и огромната обща култура. Качества, които правят Ямаков личност с ярко присъствие в бранша. Което се помни и днес.

Нямам късмета да познавам този генерал Ямаков, за когото с уважение са ми говорили и други арсеналци, но в разговора ми с инж. Николай Николов, без съмнение откривам яркото присъствие на подобен на генерала човек, който, без да се натрапва, респектира с можене. Знае всички тайни на взироопасите, но бързо разбира, че те са само за посветени. А всяко ненужно споделяне по темата – взироопасно.

ден, за когото арсеналецът е щампа от типа: „Цял живот в „Арсенал“, родители и децата – в „Арсенал“ – арсеналско жилище...“. Случаят на Николов е друг, но усещането за дом, кое то той има в казанлъшката оръжейница, е същото, както за повечето работещи от хиляндната фамилия „Арсенал“. Николов пояснява: „Арсенал“ е фирма! – затова са запазени пазарите. Има ред и организация и това се усеща още с влизащето на територията на дружеството – усеща се още от спретнатите алеи и поддръжката на тревата и това прави огромно впечатление на търговските партньори, повярвайте!“. Уважението към добрите специалисти на всички нива личи и от тяхното присъствие в Алеята на славата, убеден е шефът на Технологичния отдел „Боеприпаси“. За него Алеята не е комунизиъм, както някои смятат. Алеята, това е знак за отличната работа в екип на хилядите арсеналци. Колев е виждал подобно нещо и на Запад. Спомените му от мощната фирма в Бавария го връщат към това днес с мисълта за здрави традиции в ценностите, манталитет, отношение към работата – такова, каквото той намира и в „Арсенал“ и не крие, че този факт го прави щастлив. Човекът, дошъл от Карловската Розова долина преди 8 и половина години, говори за „Арсенал“ като за единна общност – в първо лице множествено число – с „ние“.

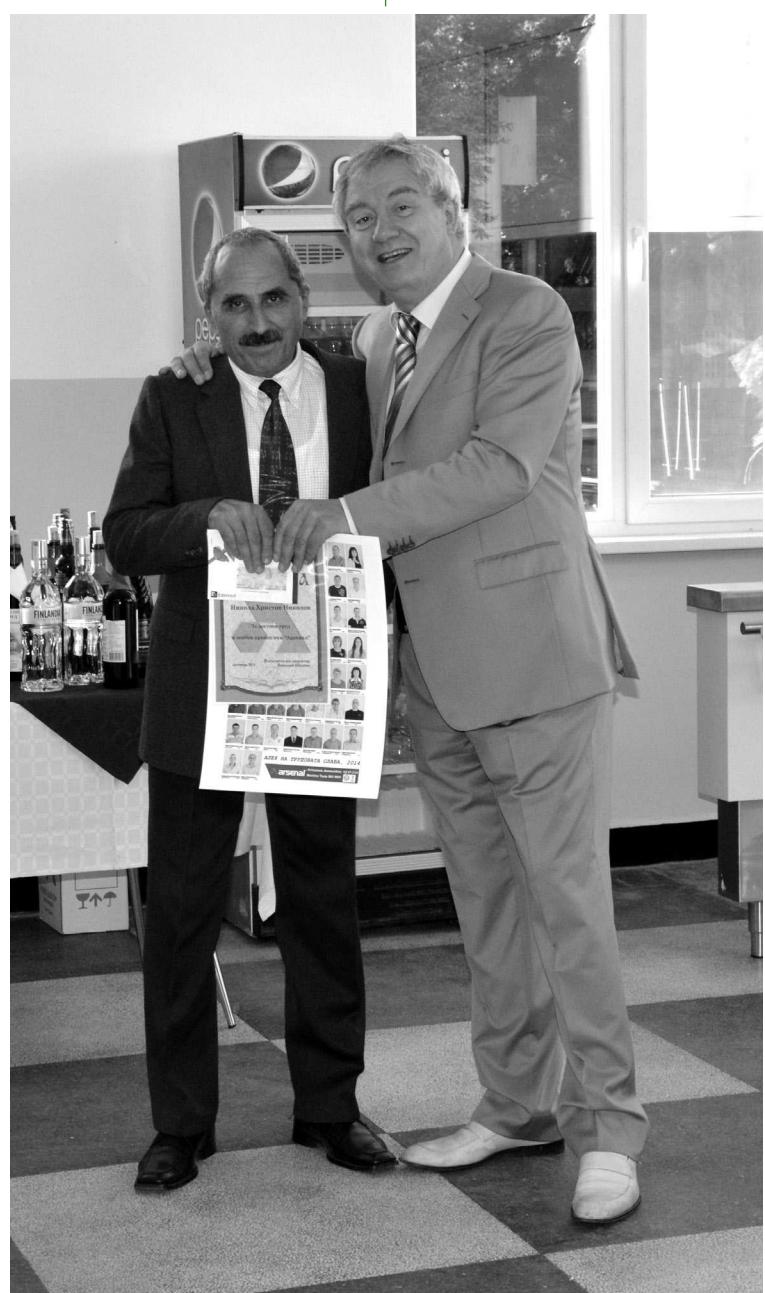
„Ние сме на много високо ниво в света“

Високото ниво е и в качеството, и в културата на производството, категоричен е в оценката си за „Арсенал“ професионалистът, видял много и на много места по света. Казва го без проповдигнатост, обаче – със спокойна увереност. Със самочувствието на кадър, проникващ в тайната на боеприпасите от далечната 1968-ма, когато постъпва в системата на ВПК. Поканен в Казанлък от директо-

на място като „Арсенал“ работата не свършва. „Ние винаги си имаме работа, работим за бъдещето, имаме участие в нови разработки, нови изделия, които ни възлага ръководството“,

дисциплина и желание да се учиш, един мерак не стига!

В това арсеналско инженерно звено също са изпитали на гърба си проблема с кадрите в днешно време.

обяснява ежедневието на шестимата технологи, които ръководи, техният шеф. Всичките 5 са бивши кадри на ВМЗ, привлечени тук от перспективата за работа и творчески изяви, която им дава казанлъшката оръжейница. Възможностите за професионално израстване стават все по-добри в условията на стабилизацията на

разпадът на отработената и резултатна система ПУЦ – СПТУ – Техникум, както и промените в нагласите на младото поколение – да иска всичко наведнъж и набързо, са познати и на инж. Николов. Но той е убеден, че в неговата професия младите хора имат бъдеще в „Арсенал“. Виждал е с очите си как израстват нови специа-

лист и шефът на Технологичния отдел „Боеприпаси“ към Завод 0. Въпреки всички недостатъци на днешното висше образование, в ръцете на опитните си колеги младите, дошли тук, се учат добре „в движение“, отчита Николов. „Има запалени момчета, които вървят напред. Има и жени, които се справят повече от отлично“, радва се той. Но не крие, че се налага на място в работата да се запълват сериозни празноти от инженерното ни образование днес. Завършил по времето на високите стандарти на МЕИ – София, донаучавал тънкостите на професията и на други места, инж. Николов има какво да даде на младите и го прави с удоволствие. Правят го и останалите негови опитни колеги в отдела. Новопостъпилите тук получават всички насоки, препоръчват им литература, показват им се нещата на практика и, както казва Николов: „Който иска да се учи, за 1-2 години става фактор в професията, думата му почва да се чува, започва да гради свой авторитет.“ „Казвам го съвсем сериозно и това важи еднакво и за жените“, пояснява инженерът, извървял още във ВМЗ дългата пътека на израстването: конструктор – ръководител група – началник Бюро – Главен технолог на Инструментален завод ... Но думите за „Арсенал“ са:

„Тук е различно!“

Казва го човекът, учен се с трепет от моженето на ген. Ямаков, за когото казва: „Него просто трябваше да го слушаш и да си водиш записи, няма как да проговориш...“. Страстта към научаването поддържа у Николай Николов и сега вътрешното му усещане като за развиващ се човек. Той е страстен библиофил. С хиляди томове лична библиотека. „Имам специално отношение към книгата“, издава оръжейният спец. Съотношението в личния му книжен фонд: техническа към художествена литература е 50 на 50

което съдържа безцenna информация за Априлското въстание. Инженер Николов признава, че богата колекция се събира само по два начина: или от едно поколение с много средства, или от няколко поколения с по-скромни възможности. Неговият начин за трупана на ценно книжно богатство е вторият. Още баща му, техник по занимание, е събирал книги. Като човек, който не си губи времето с безсмислени неща и хора, Николай има много приятели, увлечени от книжната страст. „Постоянно си обменяме информация, помагаме си в непрекъснатото обогатяване на колекциите, усмихва се собственикът на обем книги, които не е броил, но за който чистосърдечно казва „шест метра рафтове с по два реда книги, без да броим тези в кабинета на тавана, където има предимно техническа литература“. За колекционера на книги информацията от интернет може да служи само за някои справки, но истинското знание е в книгата. Обича да си разгръща и да си чете хартиената книга. Даже подвързва книгите си сам. Пак, заради специалното отношение. Тази страст към научаването инж. Николай Николов не е материализирал с научни степени и звания, защото: „Затворената система, в която съм работил изискваше пълно отдаване и ограничено на времето“. Някои от книгите си сега читавият читател набира по страници на пръв поглед начини – от щандове „втора ръка“. Защото в наше време много от ценните семейни колекции се разпродават от наследниците на символични цени. Неговата обаче вероятно няма да има такава нещастна съдба – синовете са образовани хора. Единият успешно се развива в чужбина. Живее в Кан. Другият също е успешен – живее в София. Справя се повече от отлично с живота.

Продължава на стр. 6

Продължение от стр. 1

САНИРАТ БЕЗПЛАТНО...

След това банката, чрез съответната промяна в закона, ще създаде въпросния фонд, чрез който с държавната гаранция да привлече финансов ресурс от международни финансови и други институции, с които да се финансира програмата за саниране. След това банката ще предостави този ресурс през общините на сдружението на собствениците и на етажните собственици на всяка една сграда, която иска да се включи в този процес.

Важно е да се знае, че самите собственици на тези сгради и апартаменти в тях няма да имат финансови ангажименти.

Единственият им ангажимент ще бъде да дадат съгласието си на общината за всички съществуващи дейности по санирането. Това е единственият ангажимент на собствениците, както и да предоставят възможност на строителите да извършат тези дейности в апартаментите им. Общината ще има ангажимент да избере енергийни одитори и изпълнители.

Програмата включва пълна енергийна ефективност, изолация на сградата, смяна на хоризонтални и вертикални щрангове, при желание на собствениците, покриви, общи части. Всяка една сграда, която се включи в програмата, ще получи и жилищен паспорт.

Програмата ще започва от най-големите сгради в страната, които са панелни или стоманобетонни и имат не по-малко от 36 обекта с жилищно предназначение.

По новата програма „Региони в растеж“ за саниране ще бъдат финансиирани всички останали жилищни сгради, които са под лимита от 36 обекта с жилищно предназначение. В програмата не могат да участват обаче само отделни входове от дадена сграда, а цялата. Няма да е проблем обаче, ако в сградите вече има санирани апартаменти, като няма да бъде необходимо собствениците им да ги санират отново. Единственото изискване е цветовете да бъдат еднакви.

Това обаче не е толкова лесно, предвид на капаните за съседско съгласие или не. Преди тази мащабна национална програма, която отново няма да стигне до всички, живеещите в панелки имаха възможност да се възползват от варианти, предоставяни по друга програма с европейски пари - „Растеж и устойчиво развитие на регионите“. По нея за усвояване имаше 500 млн. лева. Заради различни процедури и заради нежеланието да се занимават с това, едва 2 кооперации от общо 70-те сгради панелно строителство в Казанлък подготвиха свои документи и кандидатстваха за средства.

Въпреки, че

повечето казанлъшки панелки са от 70-те и 80-те години, като има и няколко сгради от 60-те години,

масово живеещите в тях предпочитат да решават проблемите със санирането самостоятелно и на парче, независимо от сериозните строителни и укрепителни нужди, които част от тези сгради към момента имат. Един от най-големите проблеми за това е не толкова липсата на средства, а куп проблеми и „препъни камъни“, заложени в Закона за етажната собственост.

Човешкият фактор и нежеланието някои от живеещите в тези панелни сгради да се ангажират с подготовката на всички тези документи, също бе сред „препъни камъните“ за реализацията на тази иначе добра идея.

Деляна Бобева

Инженер Николов:

Продължение от стр. 5

...РАБОТА В ЕКИП

Двама сина и трима внуци за Николай са повече от богатство. Семейната Коледа е според традициите и както подобава – у дома, в Карлово. Връзката с децата не прекъсва нито ден. Съпругата – акушерка, също дава мило и драго за подклаждане на топлия роден огън.

От живота Николай по много не иска: „Може би не съм имал амбициите да раста повече от това в професията“, казва днес оръжейният спец, вече от позицията на над 45 години в бранша. Казва още, че не е от хората, които се оплакват, че все нещо някой им е пречил да се развиват. В това, кое то прави, той е удовлетворен. В Казанлък не е имал никакъв проблем с приемането от страна на колегите, защото: „В системата се знаем един друг“. Има си за свободното време и още нещо, на което да се радва: филателията и нумизматиката. Дълги години председателства карловското филателно дружество. Споделя, че от малък е филателист. Интересите му в нумизматиката са по-скоро теоретични, изчел е много книги по темата, но няма собствена колекция. Усмихва се: „Трудно и скъпо се прави сериозна колекция, а и – с иманярство не се занимавам...“.

Николов, който признава, че страшно обича да препоръчва книги, има свое правило за трупането на богатство. И то пак е свързано със знанието. „Хората стават богати не с две ръце, а на база на знанието и опита на другите“...

Иманярството, богаството и колекцията в личен план инж. Николай Николов явно ги разбира малко по-другояче. Трупа професионални разработки и зареждащи емоции от удоволствието да прави това, което обича. В хобито си. И в работата – заедно с добър екип от колеги. В „Арсенал“.

Диана Рамналиева

Продължение от стр. 4

ЩЕ ОТКУПУВАМЕ СТАЖ...

Но, ако те са завършили висше и полувисше образование, няма законова пречка да внесат осигурителни вноски за желания от тях период в рамките на срока на обучение. Внасянето на осигурителните вноски за недостигаш стаж към момента на пенсионирането може да се извърши по два начина: по банков път или чрез ежемесечни удръжки от отпуснатата пенсия. При недостигаш стаж до 3 години периодите за разсрочено плащане могат да се определят до 5 години. Ако недостигашт осигурителен стаж е от 3 до 5 години, периодите за разсрочено плащане могат да се определят до 8 години. Правото на пенсия възниква от датата на внасянето на осигурителните вноски или от датата на утвърждаване на плана за разсроченото им плащане. Към

този момент лицето не трябва да е осигурено по трудово или служебно правоотношение или по друг повод за осигуряване, дори и по граждански договор. След отпускането на пенсията няма законова пречка отново да започне да се осигурява по трудов договор или по друго правоотношение.

**Харчове
От 7 до 12 лева на ден плаща НОИ на безработни пред пенсия**

Мъжете трябва да имат навършени 60 г. и 6 месеца, а жените 57 г. и 6 месеца

Утвърден е ред, по който хора в предпенсионна възраст, останали трайно без работа, могат да получават, макар и минимални, доходи от НОИ като обезщетение за дълготрайна безработица.

„Трибуна Арсенал“

Футболен лексикон

Близо 90 са вече младите футболни надежди в ДЮШ ФК „Арсенал 2000“. Много от тях са многообещаващи вече бъдещи футболни таланти и имена. Вече пореден брой ги представяме в специалната ни нова рубрика. С ясната надежда, че, ако сега са просто деца, които обичат футбола, един ден много от тях ще са голяма новина.

Трите имена:

**Цветомир
Пенчев
Цанев**

Години:

11

Училище:

ОУ "Кулата"

От колко време играеш в „Арсенал“?

От 2 години

Като какъв?

Централен нападател

Любим играч,
любим отбор?

Меси, Барселона

Какъв искаш да станеш?

Футболист

Галина Стоянова - Кмет на община Казанлък:

Продължение от стр. 3

ИСТИНАТА ИДВА ВЪПРЕКИ НАС

Вярвате ли на хората около Вас?

- Откровено казано, поняко-
га не вярвам дори на себе си.
Но... много ми се иска да вяр-
вам на хората повече. Една от
слабите ми черти е недовер-
чивостта. Недоверчивост, в
смисъл, че в някакъв момент
в общата работа, в общите
цели, които сме си поставили,
някой може да не е съвършен
и да не се случат по някакъв
начин нещата. Това по-скоро
е страхът да не изпълним
онова, което искаме да направим,
онова, което сме обещали,
затова съм недоверчива. И
когато разговарям с моя екип,
с моите колеги, със заместни-
ците, разговарям все в тази
посока на недоверчивост. И в
много случаи виждам, че това
по някакъв начин ги обижда.
Но съм по-спокойна, ако
съм казала своите опасения
и страхове открыто, отколкото
да са се случили и след това
да ги упреквам. Мисля,
че и те свикнаха с това и го
приемат за нормално. Даже в
повечето случаи предусещат
какво ще им кажа и в какво
ще ги упрекна. Но във всич-
ките тези взаимоотношения
не знам дали те усещат колко
много ги обичам. И че всичко
това, което правя, наистина
го правя с много любов към
тях. И може би точно, защото
го усещат, сме добър екип. Не
вярвам друг, който е отвън, да
би могъл да ме издържи като
ръководител. Много строга
съм като ръководител. Поня-
кога съм много жестока към
тях в изискванията. И ми е
много мъчно, когато трябва да
постигнем нещо. Когато съм го
направила с много настоява-
ния, с много упреци и искам
да се зарадват на постигнатото,
не знам дали могат.

Затова ли битува и мнени- етие, че всъщност сте мни- телна? Много е тънка границата между недовер- чивостта, взискателността и мнителността по прин- цип...

- Да, може би заради това
остават с това убеждение. Но
по-скоро моето усещане за
пълноценост на всяка цена
ме кара да бъда толкова взис-
кателна, но в никакъв случай
мнителна. По-скоро източи-
телно взискателна. Но с много
обич.

Максималистка ли сте, госпожо Стоянова?

- Да, максималистка съм и
това е една от слабите ми чер-
ти.

Как гледате на четвъртата година от мандата си: като на „много мина - малко ос- тана“ или „трудното сега започва“? Това е толкова хълзгав въпрос...

- По принцип, трите години
от мандата минаха много бър-
зо. По-скоро четвъртата ще
бъде удовлетворителна, за-
това, че предстои още много
малко усилие до края.

„Много мина - малко ос- тана, а не трудното тепър- ва започва“?

- Не, в никакъв случай. Нищо
трудно не започва.

А каква година ни пред- стои? Какво да очакват гражданите на общината от Вас, от управлението?

- Надявам се кармичната го-
дина на Казанлък, годината на
разплата да е преминала. Дано
звездите са благосклонни към
нас и 2015 година да е благо-
датната. В края на 2014 година,
след много напрежение, имахме
щастлието да получим доста
голям финансов ресурс, който
очаквахме, някои не очаквахме,
но дойде. Надявам се и през
2015 година да продължи
това и да можем да стигнем
много близо до усещането на
хората за община. Тоест, през
2015 година да покажем, че
действително сме близо до

посрещните нашите гости съв-
сем като град на розите. Тряб-
ва да имаме нова сграда на
Математическата гимназия и
Музей на розата, защо не. Да
започнем да го строим. Освен
това, след като асфалтирахме
основните улици на града, ще
влезем през тази година и в
междублоковите пространства
в кв. „Изток“ и в кв. „Васил
Левски“ с асфалтиране, с нови
тробоари и осветление. Заде-
лили сме над 1 млн. лева за
улици в населените места на
общината, по предложение на
кметовете там. Предстои също
и реконструкция на сградата
на стадион „Севтополис“ в
Казанлък. Планираме също да
изградим и още 2 парка и една

и за да не го научават хора-
та по най-бруталния начин,
решихме, че е по-добре да се
справим с това. Не че няма
да търсим справедливост. Не
че няма да подновяваме ис-
кането си за справедливост от
институциите. Не че няма и не
работим по този въпрос.

Тоест, диренето на отго- ворност по казуса продъл- жава?

- Абсолютно. Но задълже-
нието го изплатихме именно,
за да няма напрежение. За да
не текат лихви, да няма ек-
сесии, които са неприятни и
са фатални изобщо за всички,
ако ги има. Виждаме в други
общини какво се случва.

С президента Росен Плевнелиев и еврокомисаря Кристалина Георгиева по време на Празника на розата 2014

всеки един човек, по всяка съ-
възможен начин. В смисъл, да
го докоснем с малките неща,
които са му необходими: да
има сигурност, че тук, в Ка-
занлък, има работа. Да има
сигурност, че тук може да му
се случат нови придобивки
като нов тротоар, нова улица,
ново междублоко простран-
ство, нов парк. Ако щете да
се стигне дотам, че хората да
разберат, че левчетата, които
отделят от своите данъци, по
някакъв начин заслужено се
връщат при тях. Защото до момента
и аз самата като гражда-
нин на тази държава, не усещам
моята лепта от това, което
давам на държавата си, да се
връща при мен. В повечето
случаи. В този смисъл ми се
ще да стигнем по-близо до хо-
рата и да им покажем, че най-
важното и основното, за което
е създадена тази институция, е
да бъде до тях и да им връща
доброто.

Да конкретизираме тога- ва очакванията на хората през 2015 година?

- Първото важно нещо за но-
вата година - отваряме цен-
търа. Т. нар. „дупка“ и лама-
рините около градинката на
„Искра“ падат за Празника на
розата и на тяхно място ще
има нещо хубаво. През октом-
ври трябва да е факт и скулп-
турата „Японката“, през 2015
година трябва да имаме и LDL
до есента. Ще имаме 3 нови
входа на града за Празника на
розата и желанието ни е да

спортуна площадка в квартала,
южно от ул. „Капрони“. Ще са-
нираме през 2015 година още
една детска градина и Детска
млечна кухня. Много неща
сме замислили, заложили.
Чака ни сериозна работа и ще
сме много удовлетворени, ако
постигнем всичко това до ес-
ента. Такава е прогнозата.

А Вие какво очаквате тази година от хората?

- От хората очаквам да осъз-
нат, че Казанлък не е Дреми-
град и те не трябва да бъдат
такива. Че трябва да бъдат
щастливи, уверени в себе си,
със самочувствие. Трябва да
знаят, че когато са позитивни,
и тук нещата ще са позитивни.
Ама те са такива. Според мен,
през тези 3 години всичко, което
се случва в и с държавата, в
природата, което ни заобика-
ля, всичко това се дължи на
позитивизма, на който се нау-
чават малко по-малко казанль-
чани. Стават все по-отворени,
по-позитивни, все по-върващи,
все по-радващи се.

А каква няма да ни се слу- чи и през 2015 година, как- во да не очакваме?

- Със сигурност няма да си
изплатим старите задължения.
Тези 4 miliona лева, които
изплатихме на „Тракия Трейд“,
ще ги плащаме още дълго
време. Бяхме задължени да
платим тези пари, защото съ-
дебното решение ни обричаше
да се запорират сметки. За
да избегнем тези крайности

Коя ще е в такъв случай голямата Ви битка през но- вата година?

- Голямата битка, голямата
цел, която трябва през новата
година да изпълним, е да
привлечем повече средства,
по всяка съвъзможен начин:
чужди, европейски, държавни.
Трябва да намерим нашите
съмишленици, нашите в до-
брния смисъл на думата лобита
в държавата, за да привлечем
колкото се може по-голям ре-
сурс и онova, което дължим,
да не се усеща от гражданите
и да не тежи. Тоест, те да не
загубят възможността да по-
лучат необходимото като раз-
витие, като изграждане, като
устрем на този град да про-
дължи и това да не е зависимо
от задълженията, които имаме
да плащаме.

... а малката Ви победа коя ще е?

- Да покажа, не само да си
мисля, а да покажа на кол-
легите си, че моята строгост
и взискателност означава и
много любов към тях. Много
обич и много признателност за
това, че са до мен през всич-
кото това време.

От какво се страхувате през новата година и с как- ва сметка „влизаме“ в нея?

- В новата година влизаме с
платена сметка. Платили сме
за всички прегрешения преди
това. Надявам се това да са
последните прегрешения. Да

няма други чужди сметки за
плащане. И се страхувам точно
от това - да не ни застигнат
чужди сметки. Нови чужди
сметки.

Вярвате ли във възмездие?

- Вярвам в доброто. Вярвам
в Бога. Вярвам, че той не из-
праща възмездие, а той раздава
очи за истината. И че всеки
един, рано или късно, вижда
истината. Дали я споделя,
дали му харесва или не, това
е урок, който сам той оценява.
Но смяtam, че истината идва и
тя идва въпреки нас, въпреки
институциите, въпреки злобата,
въпреки завистта. И тази
истина е най-удовлетворителното
нещо, заради което си
струват усилията.

Местният опит е показал, че резултатните кметове не повтарят мандатите си. Вие ще се превърнете ли в изключение?

- Тези въпроси се решават от
казанльчани.

Така ми казахте и минала- та година.

- Да. Нека казанльчани решат
кои са резултатни кметове и
какво да им отредят.

Това ще го решат гражда- ните на изборите, но преди изборите никой няма да ги пита, г-жо Стоянова. Там е цялата работа. Тогава ина- че ще питам: имате ли сила за нови битки още 4 години. Или това вече няма да са битки?

- Без тези 3 години и през
тази, новата, аз водя само
една-единствена битка, ако
тя може да се нарече битка.
И това е битката да направим
Казанлък един град, в който
да не се срамуваме да живеем.
Аз мога да водя такива битки.
Ако трябва да водя такава битка,
бих я водила, независимо
дали съм кмет или не. За мен
това е истинската битка.

Най-ценният Ви урок от годината, която си отиде?

- Че няма нищо грешно да
получиш признание. През тази
изминала година получих ня-
колко признания, които са
изключително силни призна-
ния. Признания, за които не
говоря, за които някак си се
страхувам да говорят, за да не
помислят някои, че се гордея
с тях незаслужено. Но сега, в
края на годината, разбираам,
че не е справедливо да бъде
така. Няма нищо грешно в това
да получаваш признанието на
хората.

Страх ли Ви е от завистта на хората?

- От злобата ме е страх.

... и най-голямото Ви пре- дизвикателство през 2015 година?

- Може би да застана срещу
казанльчани с отчет за изпъл-
неното и да мога да отговоря
на всички въпроси, които ка-
сят неизпълненото.

Иска се кураж за такова нещо.

- Мисля си. Трябва да го на-
правя.

Деляна Бобева

ХРИСТО ПРОДАНОВ

ПЪРВИЯТ БЪЛГАРИН, СТЪПИЛ НА ВЪРХА НА ПЛАНЕТАТА

Планината - тази голяма любов! Христо от малък е привлечен от нея. Когато е на 14, той и братовчед му тръгват на дълъг поход из Стара планина, любимата му. Преходът е през връх Ботев / най-красивото място, според него/ и няколко старопланински хижи до гр. Шипка. До Карлово се връщат пеша през с. Шейново и Калофер. Огромната обич към планината бележи живота му нататък.

През 1958 г. две момчета съпровождат до х. „Балкански рози“ двама чудаци с необикновено облекло и големи обувки, носещи грамадни раници, някакви железа и въже. Едното момче е 16-годишният Христо. Двамата странници запалват искрата. И за него алпинизъм вече ще бъде не просто хоби, а състояние, съдба, най-адекватната форма на съществуване.

Нагоре! По-високо! В дневника си той отбелязва, че с жар препочита книгата „Техника и тактика на алпинизма“ и за една седмица прерисува всички нагледни рисунки в нея. За тази страсти разбираят и учителите му в Механотехникума. Скоро там е създадена алпийска група. Скалите на водопада Сучурума до Карлово стават място за изява на смелост и подранило мъжество. Първата му среща с истинския алпинизъм е на Окръжната алпиниада в Пирин през 1959 г.

Христо завършва Висшия химико-технологичен институт в София и работи като инженер-металург в Перник и „Кремиковци“, без да се разделя с алпинизма. През 1961 г. завършва Централната планинска школа „Мальовица“.

Скоро не остават планина и връх, които да не е изкачили. След като изминава всички 300 маршрута у нас, той развива таланта си в Румъния и Югославия. Натрупал опит и увереност, започва да търси непознатото, вълнуващото. С невероятна точност и изключителна логичност проправя нови маршрути, които никой не е дръзнал да опита. Потрудните, но и по-красиви „Черните плочи“, „Дяволски игли“, „Злия зъб“ и др. и днес респектират всеки алпинист.

Още по-високо! Христо искрено желае да изкача първенците, да участва в големите експедиции. Но... някой, въпреки отличните му качества като катерач, решава, че той не понася височините. И до днес остава загадка кой, кога и защо е разпространявал тези безмислици, лишавайки го от участие в някои важни и трудни експедиции. Големите постижения обаче го очакват. През 1976 г. той и Трифон Джамбазов успяват да покорят Матерхорн, след като седем дни са в прегръдката на ураганна буря. В продължение на 24 години Проданов осъществява множество изкачвания във високите и трудно достъпни планини Памир, Хиндукуш, Кавказ и Хималаите. Първия си седемхилядник изкачва през 1975 г.

- връх Ленин (7134 м) – дн. Абу Али ибн Сина (Авицена). След него - Комунизъм (7 495 м).

Лхоце, Хималаите. Христо Проданов е първият българин, който през 1981 г. изкачва осемхилядник, четвъртият по височина връх в света –

изисквания. Полутоновете в отношенията не му били известни, избухванията му били динамитни. „Понякога го дразнех нарочно – споделя негов колега, - за да се насладя на великолепния му гняв“. Този гняв се смишавал само пред един човек – май-

клариран, че за 1984 г. единственият свободен маршрут към върха е само по Западния гребен. Друга възможност няма до 1990 г.

Стъпка по стъпка. Нагоре! Към българския екип се включват 10 шерпи и 4 души кухненски персонал. Багажът

агенции предават новината. В базовия лагер и в България следват минути на неописуема радост. Проданов остава на върха прекалено дълго - 33 минути.

18,48 ч. – Христо: „Тук на върха няма нищо. Има изградена само една малка пирамида от четири съветски кислородни бутилки и съветското знаме. Опитвам се да снимам, но камерата не работи, започвам слизането.“

Обратният път. Предстои трудно спускане през нощта, по същия опасен маршрут.

21.10 ч. Христо: „Стъмни се, става много опасно, не искам да рискувам и ще търся място да нощувам“. Нощува на открито в „Зоната на смъртта“ – без кислород, без спален чувал и палатка, при температура минус 42 градуса на височина 8600-8700 м. Сигналните ракети в пистолета му се оказват негодни. На 21 април сутринта се обажда, но е много зле, думите му трудно се разбираят. Последното му обаждане в близост до т. нар. Сива кула е в 19.45 ч.: „Аз... тук... големия... сив... купен...“ „Не говори. Не заспивай! Ице, ти си голям мъж! Ти си българин! Към тебе тичат хора! Не заспивай!“ – виковете на радиата трябва да ободрят Христо, но той не отговаря...

В спасителната операция са Людмил Янков, Иван Вълчев, Трифон Джамбазов и шерпът Джон. Цели две денонощия се движат нагоре. Най-близо до Христо е Людмил, в опит да го намери той жертва собственото си изкачване. Но нощта пада и ок. 21,50 ч. му е наредено да спре издирането. Борбата продължава – вече за оцеляването на Людмил.

Българският траверс на Еверест. Въпреки загубата, експедицията продължава.

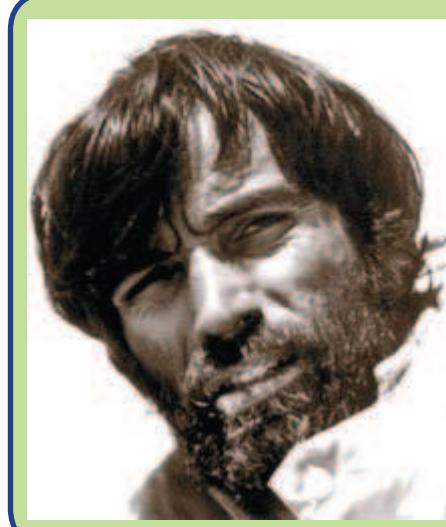
02,30 ч. – радиствът Стефан Калоянов събужда по радиостанцията Христо и Джон. Подготовката им трае 3 ч. 15 мин. Твърде много, но те са без кислород и всяко движение на такава височина изисква неимоверни усилия.

09,00 ч. – Христо по радиостанцията: „Над първата камина съм. Джон не може да мине и реши да се върне. Аз реших сам да продължа изкачването“.

11,10 ч. – „Намирам се на около 8500 м.“ И... за хората в базовия лагер времето спира. Седем часа Христо мълчи, въпреки настойчивите опити да се свържат с него.

18,15 ч. – Аз съм на върха, на върха съм! Когато най-сетне чуваат гласа му, той изрича тези паметни думи. Нечувана храброст! Христо Проданов е първият българин, изкачил Еверест и четвъртият в света, който успява да го направи сам, без кислород, по най-жестокия маршрут! Малко след това световните

за връзка с редакторите на „Трибуна Арсенал“:
Деляна Бобева: 0882 98 70 13, e-mail: didab@abv.bg
Диана Рамналиева: 0882 98 70 14, e-mail: diana_ramnaleva@abv.bg
Мария Ращкова: 0882 98 70 12; Първолета Петкова: 5 74 55

„Един български инженер днес достигна Еверест по най-трудния западен склон, наречен Жестокият път. Той е първият човек, който постигна това без кислородна маска.“ – съобщението, разпространено от световните агенции, е на Министерството на туризма в Непал. Денят е 20 април 1984 г.

Този инженер е Христо Проданов /1943 – 1984/. Алпинист, полярен изследовател и планински език. Той бе решил да направи нещо неповторимо и изключително. И го направи. Сам.

България става 19-тата страна, чийто представител покорява Еверест, а 41-годишният българин е 155-ят алпинист, преодолял върха на планетата.

Изкачването е избрано за спортното събитие на 20-ти век.

Сред многобройните отличия на Проданов е званието „Герой на Народна република България“, удостоен е посмъртно.

В родния му град Карлово е издигнат негов бюст-паметник, едно училище приема името му.

Лхоце /8516 м/. Благодарение на този смел алпинист първата ни хималайска експедиция завършва успешно и дава началото на похода на България в Хималаите и Каракорум. В книгата си „Лхоце. По западната стена“, 1982 г. той споделя: „След няколко минути се озовах на върха. Часът бе 13:55. Сам на този остьр като бургия връх! Не можех да повървам на очите си, че нагоре няма повече...“ Вълнуващият миг трае 20-30 сек., но остава завинаги в сърцето му.

Там, където има воля, има и път! – казвал Христо. Името му се превръща в синоним на стремежа към изключителното. Някои го наричали егоманиак и честолюбив индивидуалист...

Да, бил е амбициозен. Но не за незаслужена слава. Бил и честолюбив – по най-краси-

ка му, към която Христо изпитвал особено чувство на преданост и любов.

Еверест, подготовката. Списъкът с постиженията му бил впечатляващ. Но той искал да достигне абсолютния връх, да се качи до най-високото място в света! 22 месеца продължава подготовката за националната експедиция „Еверест '84“ с ръководител Аврам Аврамов и заместник-ръководител по техническата част Христо Проданов, който, като част от нея, изкачва за 24 дни 4 седемхилядника. Дотогава друг алпинист не е постигал това. Планината отнемала най-добрите му приятели. Два месеца преди Еверест загива най-скъпият му приятел Иван Зашев, с когото е смятал да атакува в свръзка върха. Годината е 1984-та. Един

е неимоверно голям – 470 кашона по 30 кг всеки. Наеши са 152 носачи, които помагат при бавното изкачване до Намче Базар – столицата на шерпите. Базовият лагер е на височина 5350 м. По пътя към върха с огромни трудности са изградени общо пет лагера. Аврамов споделя: „Изграждахме лагер след лагер. Ураганът ги помитаše. Пак изграждахме. Отново биваха унищожени. Палатките за лагерите намаляват. Май ще трябва да се копаят пещери. Копаехме. Трудно е, невероятно трудно е да се бориш с твърдия лед по Западния гребен.“

Шурмът. Христо Проданов и шерпът Джоуанг Ринджи (Джон) са избрани първи да тръгнат към върха. Датата е 20 април.

02,30 ч. – радиствът Стефан Калоянов събужда по радиостанцията Христо и Джон. Подготовката им трае 3 ч. 15 мин. Твърде много, но те са без кислород и всяко движение на такава височина изисква неимоверни усилия.

09,00 ч. – Христо по радиостанцията: „Над първата камина съм. Джон не може да мине и реши да се върне. Аз реших сам да продължа изкачването“.

11,10 ч. – „Намирам се на около 8500 м.“ И... за хората в базовия лагер времето спира. Седем часа Христо мълчи, въпреки настойчивите опити да се свържат с него.

18,15 ч. – Аз съм на върха, на върха съм! Когато най-сетне чуваат гласа му, той изрича тези паметни думи. Нечувана храброст! Христо Проданов е първият българин, изкачил Еверест и четвъртият в света, който успява да го направи сам, без кислород, по най-жестокия маршрут! Малко след това световните

вия мъжки начин. Искал е и не го е криел – да може повече от всички. И го е постигал – с много труд и лични жертви. Още от времето, когато гледува, за да си купи раница и анорак и сам си майстори клинове и котки; когато будува над инженерните чертежи; когато събира дом или се бори за приятел. Имел чепат и безкомпромисен характер. Било трудно да се издържа на непосилно големите му

осемхилядник, 12 седемхилядника, изкачвания на 4 от петте най-големи стени в Алпите, траверс на Шхелда и Кръста на Ушба е към онзи момент равносметката на голямия алпинист.

Жестокият път. Общата дължина на маршрута от базовия лагер до Еверест е 9445 м. Този маршрут е наричен Жестокият път, защото е по-дълъг и нечовешки труден. Властите на Непал де-